

บทที่ 5

บทสรุป

การศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง มีจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง และเพื่อเปรียบเทียบความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง จำแนกตามประสบการณ์การทำงานและขนาดของสถานศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครู จำนวน 160 คนที่สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ระดับก่อนประถมศึกษา และระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในโรงเรียนเทศบาลเขตภาคเหนือตอนล่าง สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ผู้ศึกษาได้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 113 คนเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติการทดสอบค่าที (t-test) และสถิติการทดสอบค่าเอฟ (F-test) สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง โดยรวม พบว่า ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความต้องการการนิเทศด้านวัตถุประสงค์ของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ด้านเนื้อหาของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และด้านกระบวนการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตามลำดับ ส่วนด้านระยะเวลาการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ด้านวัตถุประสงค์ของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยรวม พบว่า ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านวัตถุประสงค์ของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านวัตถุประสงค์ของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 3 อันดับแรก เรียงตามลำดับคือ 1) การได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้มีความเจริญก้าวหน้าในวิชาชีพครู 2) การพัฒนาครูใหม่ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคลากรในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และ 3) การพัฒนาครูใหม่ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคลากรในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อให้เกิดแนวคิดและแนวทางการจัดการเรียนรวมและนำแนวคิดนั้นไปสู่การพัฒนางานได้อย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาและการปรับปรุงกระบวนการสอนให้มีความเหมาะสมกับความต้องการพิเศษของผู้เรียนแต่ละประเภท และการพัฒนาครูให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ส่วนการปรับปรุงกระบวนการในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับศักยภาพและความต้องการของผู้เรียนแต่ละบุคคล มีความต้องการน้อยที่สุด

1.2 ด้านเนื้อหาของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยรวม พบว่า ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านเนื้อหาของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านเนื้อหาของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 3 อันดับแรก เรียงตามลำดับคือ 1) การประเมินความต้องการของเด็กเป็นรายบุคคลเพื่อวางแผนในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล(IEP)ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน 2) การจัดรูปแบบการให้บริการ การจัดอาคารสถานที่ และการจัดหาสื่อ อุปกรณ์ ตลอดจนเครื่องมือเครื่องใช้ที่จำเป็น และ 6) การวัดประเมินผลผู้เรียน ส่วนวิธีการทบทวนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล(IEP) มีความต้องการน้อยที่สุด

1.3 ด้านกระบวนการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยรวม พบว่า ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้าน

กระบวนการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านกระบวนการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 3 อันดับแรก เรียงตามลำดับคือ 1) การประเมินความต้องการของเด็กเป็นรายบุคคลเพื่อวางแผนในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล(IEP)ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน 2) การจัดรูปแบบการให้บริการ การจัดอาคารสถานที่ และการจัดหาสื่อ อุปกรณ์ ตลอดจนเครื่องมือ เครื่องใช้ที่จำเป็น และ 3) การวัดประเมินผลผู้เรียน ส่วนวิธีการทบทวนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล(IEP) มีความต้องการน้อยที่สุด

1.4 ด้านกิจกรรมของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยรวม พบว่า ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านกิจกรรมของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านกิจกรรมของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 3 อันดับแรก เรียงตามลำดับคือ 1) การเสนอแนะให้ครูทราบวิธีสอน และวิธีแก้ปัญหาการสอน และเสนอแนะแหล่งความรู้ 2) การเปิดโอกาสให้ครูได้แสดงผลงาน ข้อคิดต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ และ 3) การไปทัศนศึกษาเพื่อดูงานการจัดการศึกษา แบบเรียนร่วมในโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จ ส่วนการศึกษาด้วยตนเองจากสื่ออินเทอร์เน็ตทางไกลที่มีคุณภาพและโต้ตอบกับผู้นิเทศได้ มีความต้องการน้อยที่สุด

1.5 ด้านผู้นิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยรวม พบว่า ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านผู้นิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านผู้นิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 3 อันดับแรก เรียงตาม ลำดับคือ 1) การให้ครูโรงเรียนเดียวกัน ที่ชำนาญการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นผู้นิเทศมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด 2) การให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการศึกษาพิเศษจากสถาบันอุดมศึกษาเป็นผู้นิเทศ และ 3) การให้นักวิชาการของศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดเป็นผู้นิเทศ ส่วนการให้ผู้บริหารสถานศึกษาต่างโรงเรียนเป็นผู้นิเทศ มีความต้องการน้อยที่สุด

1.6 ด้านระยะเวลาการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยรวม พบว่า ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านระยะ

เวลาการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับที่แตกต่างกัน โดยครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านระยะเวลาการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 3 อันดับแรก เรียงตามลำดับคือ 1) การให้ผู้นิเทศมานิเทศในช่วงเวลาที่ครูทำการสอน ระดับมาก 2) การให้ผู้นิเทศมีการนิเทศระยะสั้นไม่เกิน 1 วัน ระดับมาก และ 3) การให้ผู้นิเทศมานิเทศนอกเวลาที่ครูทำการสอน ระดับปานกลาง ส่วนการให้ผู้นิเทศมีการนิเทศระยะยาวและต่อเนื่องเกินกว่า 1 เดือนขึ้นไป มีความต้องการน้อยที่สุด

1.7 ด้านปัจจัยเอื้อต่อการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยรวม พบว่า ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านปัจจัยเอื้อต่อการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน โดยครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการด้านปัจจัยเอื้อต่อการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 3 อันดับแรก เรียงตามลำดับคือ 1) การจัดสรรงบประมาณการนิเทศของเทศบาลต้นสังกัดให้เพียงพอ 2) การกำหนดบทบาทการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของผู้บริหารสถานศึกษาและทีมงานให้ชัดเจนมากขึ้น และ 3) การพัฒนาความรู้ด้านการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้แก่ผู้บริหารสถานศึกษาและทีมผู้บริหาร ส่วนการจัดทำระบบรายงานผลการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของสถานศึกษาที่เข้าใจง่ายถูกต้อง เป็นปัจจุบัน และเป็นรูปธรรมเพื่อนำไปใช้และการติดตามผลของหน่วยงานต้นสังกัด มีความต้องการน้อยที่สุด

2. ผลการเปรียบเทียบความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง พบว่า

2.1 ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างในสถานศึกษาขนาดต่างกัน โดยรวม มีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่แตกต่างกันและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

2.2 ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน โดยภาพรวม มีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

ผลการวิจัยความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง มีข้อควรอภิปรายและเสนอแนะ ดังนี้

1. ความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง

1.1 ผลจากการศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง พบว่าครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง มีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ในปัจจุบัน ครูในสถานศึกษาทุกสังกัดต่างมองเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการศึกษาพิเศษซึ่งอาจเป็นผลมาจากกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทยและต่างประเทศ กฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษาของคนพิการในประเทศไทย ปัญหาในปัจจุบันและแนวโน้มของการจัดการศึกษาพิเศษในอนาคต ล้วนส่งผลให้ครูในสถานศึกษาทุกสังกัดต่างมองเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการศึกษาพิเศษ โดยเฉพาะ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษ/การศึกษาสำหรับคนพิการ เช่น พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 ได้กำหนดสิทธิทางการศึกษาของคนพิการ และกำหนดเป็นหน้าที่ของสถานศึกษาทุกสังกัดมีหน้าที่รับคนพิการเข้าศึกษาในสัดส่วนหรือจำนวนที่เหมาะสม โดยอาจจัดทั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งการเรียนร่วม การจัดการศึกษาเฉพาะความพิการ รวมถึงการให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ และการพัฒนาศักยภาพในการดำรงชีวิตอิสระ และสำคัญที่สุดคือ สถานศึกษาใดปฏิเสธไม่รับคนพิการเข้าศึกษา ให้ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามกฎหมาย และแนวโน้มของการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการในประเทศไทยและในอนาคต ในปัจจุบันมีคนพิการอยู่ประมาณ 2 ล้านคน (มูลนิธิพัฒนาคนพิการไทย, 2553) และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้นในทุกๆ ปี เช่น ผลการสำรวจในปี พ.ศ.2552 ของกรุงเทพมหานคร พบเด็กที่อายุตั้งแต่ 0-5 ปี ที่มีปัญหาความบกพร่องทางพัฒนาการ-ความจำสั้นหรือเป็นออทิสติกและดาวน์ซินโดรมมากถึง 5,000 ราย คิดเป็นร้อยละ 10 ของเด็กแรกเกิด-5ปีในกรุงเทพมหานคร (แนวหน้าออนไลน์/มูลนิธิพัฒนาคนพิการไทย, /2553) ส่วนสถานศึกษาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทยที่มีสถานศึกษา จำนวน 1,046 โรงเรียน จำนวน

นักเรียนทุกระดับการศึกษา 624,626 คน ก็มีจำนวนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ จำนวน 9,683 คน และจำนวน ครู 31,484 คน (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2552) นอกจากนี้สิทธิหน้าที่ทางการศึกษาของคนพิการก็ไม่ได้จำกัดเพียงแค่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเท่านั้น รัฐบาลได้ขยายให้การอุดหนุนทางการศึกษาสำหรับคนพิการในระดับอุดมศึกษาอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญในการขับเคลื่อนการดำเนินงานด้านคนพิการในเชิงวิชาการอย่างเป็นระบบของประเทศไทย เพื่อให้คนพิการได้รับการส่งเสริมศักยภาพ ได้รับการคุ้มครองพิทักษ์สิทธิ ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกันในสังคม ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง มีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาพรณี กิตติรัชดานนท์ (2551) ที่ได้ศึกษา วิจัย เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการนิเทศการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน” พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนมีความต้องการการนิเทศการสอนในภาพรวมในระดับมาก และสอดคล้องกับงาน วิจัยของ รัฐศักดิ์ เจริญศิลป์ (2545) ซึ่งได้ทำวิจัยเรื่อง “การศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของครูการศึกษาพิเศษเรียนร่วมใน โรงเรียนที่เป็นศูนย์กลางทางวิชาการเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 12” ผลการวิจัยพบว่า ครูการศึกษาพิเศษเรียนร่วมมีความต้องการการนิเทศการสอนในภาพรวมในระดับมาก เช่นเดียวกัน

1.2 ด้านที่ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง มีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือด้านวัตถุประสงค์ของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในการดำเนินงานตามแผนการดำเนินงาน ต้องมีการกำหนดวัตถุประสงค์และแจ้งให้ผู้รับการนิเทศทราบเพื่อให้มีทิศทางในการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาพรณี กิตติรัชดานนท์ (2551) ที่พบว่า วัตถุประสงค์ของการนิเทศการสอนมีประเด็นเพื่อส่งเสริม สนับสนุน ช่วยเหลือ และร่วมมือกับครูให้สามารถพัฒนาตนเอง พัฒนาวิชาชีพและพัฒนากิจการการเรียนการสอนที่จะนำไปสู่คุณภาพของผู้เรียน และนอกจากนั้น การกำหนดวัตถุประสงค์ของการนิเทศที่ชัดเจนจะส่งผลถึงการพัฒนาตนเอง การพัฒนาวิชาชีพของครูผู้สอนหรือการพัฒนาสมรรถนะของครูผู้สอน สอดคล้องกับแนวคิดของ จันทนา จันทร์บรรจง (2550) ที่กล่าวว่า กระบวนการนิเทศมีความสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยชี้แนะให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการ เป็นกระบวนการที่จะสนับสนุนการบริหาร การจัดการเรียนการสอนให้สามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับวัตถุประสงค์เพื่อปรับทัศนคติของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมให้เป็นเชิงบวกนั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ ผดุง อารยะวิญญู (2542) ที่กล่าวว่า เบื้องต้นสำหรับหนทางที่จะทำให้การจัดการศึกษาแบบเรียนรวมประสบความสำเร็จคือการปรับทัศนคติของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมให้เป็นเชิงบวก และเมื่อพิจารณาประเด็นย่อยในวัตถุประสงค์ของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในแบบ สอบถามการวิจัยพบว่าครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 4 อันดับแรก เรียงตามลำดับคือ การได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้มีความก้าวหน้าในวิชาชีพครู การพัฒนาครูใหม่ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชน ในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อให้เกิดแนวคิดและแนวทางการจัดการเรียนรวม และนำแนวคิดนั้นไปสู่การพัฒนางานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการพัฒนาและปรับปรุงการสอนให้มีความเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนแต่ละประเภท ซึ่งสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 ที่กำหนดไว้ว่า ให้สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องประสานความร่วมมือจากชุมชนหรือนักวิชาชีพเพื่อให้คนพิการได้รับการศึกษาทุกระดับหรือบริการทางการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ อีกด้วย

1.3 ด้านที่ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านระยะเวลาการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ผู้วิจัยเห็นว่า การที่ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างมีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในเรื่องนี้น้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ เมื่อพิจารณาประเด็นย่อยในด้านระยะเวลาของการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในแบบสอบถามการวิจัย พบว่า มี 2 ประเด็นคือ ช่วงเวลานิเทศทั้งในและนอกเวลาที่ครูทำการสอน และระยะเวลาซึ่งมีตั้งแต่การนิเทศระยะสั้นไม่เกิน 1 วัน ระยะปานกลาง 2-7 วัน ระยะยาวมากกว่า 7 วัน และ ระยะยาวและต่อเนื่องเกินกว่า 1 เดือนขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาภรณ์ กิตติรัชดานนท์ (2551) ที่ได้ผลการวิจัยว่า ครูมีความต้องการการนิเทศทั้งในและนอกเวลาที่ครูสอน และไม่ต้องการให้นิเทศระยะเวลาติดต่อกันนานเกินกว่า 1 วัน ด้วยเหตุที่การนิเทศนั้นหากไม่เป็นไปตามความต้องการของครูโดยเฉพาะหากเป็นกำหนดระยะเวลาที่ครูไม่พร้อม หรือมีช่วงระยะเวลานานเกินไปอาจสร้างความอึดอัดให้กับครูได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูที่ได้รับการนิเทศจะมีความรู้สึกกดดัน ไม่เป็นตัวของตัวเอง วิตกกังวลและอาจก่อให้เกิดความรู้สึกในเชิงลบต่อรูปแบบและวิธีการของการนิเทศ

การสอนได้จึงเป็นสาเหตุให้คุณต้องการให้มีการนิเทศทั้งในและนอกเวลาที่ครูสอน และไม่ต้องกร
 ำให้นิเทศระยะเวลาติดต่อกันนานเกินกว่า 1 วัน

2. ผลการเปรียบเทียบความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของคุณ
 ในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง สามารถอภิปรายได้ดังนี้

2.1 ครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างที่มีขนาด
 ของโรงเรียนต่างกัน โดยรวม มีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่
 แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การศึกษาพิเศษของไทยเพิ่งเป็นที่สนใจของวงการศึกษาในทุก
 ระดับตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 เมื่อ 2-3
 ปีที่ผ่านมา ตลอดจนนโยบายด้านการศึกษาของรัฐบาลในปัจจุบันที่จัดให้ทุกคนมีโอกาสได้รับ
 การศึกษาฟรี ๑๕ ปี ตั้งแต่ระดับอนุบาลไปจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย พร้อมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพ
 การบริหารจัดการให้เกิดความเสมอภาคและความเป็นธรรมในโอกาสทางการศึกษาแก่ประชากรใน
 กลุ่มผู้ด้อยโอกาส ทั้งผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ ผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ผู้บกพร่องทาง
 ร่างกายและสติปัญญา และชนต่างวัฒนธรรมให้ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง (สำนักบริการข้อมูล
 และสารสนเทศออนไลน์, 2552) อีกทั้งบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษยังขาดความรู้
 ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิเศษ และการเห็นความสำคัญจำเป็นใน
 การศึกษาเรื่องนี้ยังไม่เป็นที่แพร่หลายมากนัก จึงควรมีการจัดเตรียมบุคลากรที่เกี่ยวข้องในระดับ
 ต่าง ๆ ให้พร้อมที่จะยอมรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนร่วม
 อย่างเพียงพอ และเข้าใจการปฏิบัติงานที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน (สำนักนิเทศและพัฒนา
 มาตรฐานการศึกษา,ม.ป.ป.) กล่าวโดยสรุปคือ “การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการ
 พิเศษ หรือการจัดการเรียนร่วม” เป็นวิทยากรที่ใหม่สำหรับครูไทยนั่นเองดังนั้นครูในสถานศึกษา
 สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างที่มีขนาดของโรงเรียนต่างกัน จึงมีความ
 ต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษไม่แตกต่างกันแต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ
 พบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจอยู่ 4 ประเด็นคือ ด้านวัตถุประสงค์ของการนิเทศการได้รับการ
 สนับสนุนและส่งเสริมให้มีความเจริญก้าวหน้าในวิชาชีพครู ด้านเนื้อหา การประเมินความ
 ต้องการของเด็กเป็นรายบุคคลเพื่อวางแผนในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ที่
 เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน ด้านกระบวนการนิเทศ การสร้างขวัญและกำลังใจ
 ให้แก่ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และด้านกิจกรรมการนิเทศการสอน การสาธิตให้คุณเห็น
 จริง เช่น สาธิตการสอน เป็นต้น ผู้วิจัยนำเสนอการอภิปรายใน 4 ประเด็น ที่ครูในสถานศึกษา

สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างที่มีขนาดของโรงเรียนมีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษแตกต่างกัน ดังนี้

ด้านวัตถุประสงค์ของการนิเทศ การได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้มีความเจริญก้าวหน้าในวิชาชีพ พบว่า สถานศึกษาขนาดใหญ่และสถานศึกษาขนาดเล็ก มีความต้องการการได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้มีความเจริญก้าวหน้าในวิชาชีพครู แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านกระบวนการนิเทศ การสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ พบว่า สถานศึกษาขนาดใหญ่และสถานศึกษาขนาดเล็ก มีความต้องการการสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ สถานศึกษาที่มีขนาดเล็กมีความต้องการการได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้มีความเจริญก้าวหน้าในวิชาชีพครู และการสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มากกว่าสถานศึกษาขนาดใหญ่ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก โรงเรียนเทศบาลส่วนใหญ่ เปิดโอกาสให้ทุกคนได้เข้าศึกษา บางครั้งไม่มีการคัดเลือกผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความหลากหลายทั้งในด้านฐานะทางเศรษฐกิจและคุณภาพผู้เรียนก่อนเข้าศึกษา เช่น นักเรียนส่วนหนึ่งอาจมีฐานะยากจน เป็นเด็กด้อยโอกาส ไม่มีแรงจูงใจในการเรียน จึงต้องใช้กระบวนการพัฒนาผู้เรียนที่ครูและบุคลากรต้องทำงานหนัก มีปัญหาอุปสรรคสูง โดยผลสำเร็จของการพัฒนาเห็นผลได้ค่อนข้างช้า เทศบาลบางแห่งต้องพัฒนาผู้เรียนทุกด้านไปพร้อมกับพิจารณาจุดเน้นของการพัฒนาหรือจัดลำดับความสำคัญของการพัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องกับบริบทต่าง ๆ ของผู้เรียน ผู้ปกครองและชุมชนประกอบด้วยเช่นกัน อาจมุ่งเน้นและจัดลำดับแรกในการพัฒนาคุณภาพชีวิตในด้านต่าง ๆ และส่งเสริมทักษะเพื่อการประกอบอาชีพในอนาคตมากกว่าการพัฒนาความสามารถทางวิชาการสำหรับผู้เรียนที่ไม่ต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงกว่าการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นต้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550) ประกอบกับ เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความสามารถและความพร้อม แตกต่างกันมาก การจัดการศึกษาจึงควรจัดให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็ก เนื่องจากเด็กเรียนได้ไม่เท่ากัน การจัดการศึกษาควรจัดเป็นรายบุคคล เด็กแต่ละคนควรมีแผนการศึกษาเฉพาะของตนเอง ไม่ควรใช้หลักสูตรเดียวกับเด็กปกติ หากมีความจำเป็นเพราะเด็กบางคนอาจเรียนได้มากกว่าเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เช่นเด็กปัญญาเลิศ บางคนอาจเรียนได้น้อยกว่าเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เช่น เด็กปัญญาอ่อน หลักสูตรจึงควรยืดหยุ่นเพื่อตอบสนองความสามารถเฉพาะตัวของนักเรียน (ผดุง อารยะวิญญู, 2542) จึงเห็นได้ว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นภารกิจที่หนักมากกว่าเด็กปกติ ซึ่งสำหรับโรงเรียนเทศบาลนั้น การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปกติก็เป็นภารกิจที่หนักอยู่แล้ว ดังได้

กล่าวไว้ในเบื้องต้น โดยเฉพาะในสถานศึกษาขนาดเล็กที่มีข้อจำกัดอยู่หลายประการ ทั้งข้อจำกัดด้านจำนวนครู งบประมาณ และคุณภาพของผู้เรียน ซึ่งล้วนมีความพร้อมน้อยกว่าสถานศึกษาขนาดใหญ่ ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้ครูในสถานศึกษาที่มีขนาดเล็กมีความต้องการการได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้มีความเจริญก้าวหน้าในวิชาชีพครู และการสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มากกว่าสถานศึกษาขนาดใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมนึก ภัทรรังษี (2552) ที่ได้ศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการศึกษาตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากำแพงเพชร เขต 1 พบว่า ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดกำแพงเพชร ศึกษาพิเศษเขต 1 ผู้บริหารโรงเรียน และครูหัวหน้าโครงการเรียนร่วม ได้เสนอแนวทางคือ 1) การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ประสบการณ์ และเจตคติที่ดีให้กับบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง 2) การประสานความร่วมมือกับทุกฝ่าย เพื่อให้แต่ละฝ่ายปฏิบัติงาน บทบาทหน้าที่ของตนเองอย่างจริงจัง 3) การส่งเสริมขวัญกำลังใจ 4) การจัดให้มีบุคลากรด้านการศึกษาพิเศษโดยตรงหรือจัดตั้งศูนย์การศึกษาพิเศษเพิ่มขึ้นทั้งระดับอำเภอหรือตำบล และ 5) การสนับสนุนงบประมาณด้านสื่อ วัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อให้ชุมชนส่งเสริมและให้ความร่วมมือ และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ การศึกษาปัญหาการบริหารจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีโรงเรียนในสังกัด 4 ด้าน คือ ด้านวิชาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคล และการบริหารงานทั่วไป (สำนักงานสภาการศึกษา, 2550) พบว่ามีปัญหาในระดับค่อนข้างน้อย สรุปได้ดังนี้ 1) ปัญหาด้านวิชาการ พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่เป็นปัญหาในระดับปานกลาง โดยประเด็นที่ระบุว่าเป็นปัญหา 3 อันดับแรก คือ ไม่มีการวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาของเทศบาล รองลงมาคือขาดการนำผลการนิเทศโรงเรียนมาพัฒนาการจัดการศึกษา และขาดการนิเทศโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ ตามลำดับ 2) ปัญหาด้านงบประมาณ พบว่า ปัญหาที่ระบุว่าจะอยู่ในระดับปานกลาง คือ พัสดุ/ครุภัณฑ์ในปัจจุบันไม่เพียงพอแก่การใช้งาน 3) ปัญหาด้านการบริหาร งานบุคคล พบว่า ปัญหาที่ระบุว่าจะอยู่ในระดับปานกลาง คือ บุคลากรขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน และบุคลากรได้รับมอบหมายงานที่ไม่ตรงกับความรู้และความสามารถ ตาม ลำดับ และ 4) ปัญหาด้านการบริหาร ทั่วไป พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่เป็นปัญหาในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมนั้นเป็นทางเลือกใหม่ของการศึกษา ตลอดจนจนเป็นการจัดการศึกษาเพื่อสนองนโยบายของรัฐในอันที่จะให้โอกาสทางการศึกษาแก่ประชากรในกลุ่มผู้ด้อยโอกาส ทั้งผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ ผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ผู้บกพร่องทางร่างกายและสติปัญญา (สำนักบริการข้อมูลและสารสนเทศออนไลน์, 2552) ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้พิการที่อยู่ในวัยเรียนและ

มีระดับความสามารถที่จะเข้าเรียนร่วมได้ แต่บางครั้งสถานศึกษาอาจปฏิเสธและไม่ยอมรับเด็กเข้าเรียนร่วม แม้จะมีกฎหมายออกมารองรับแล้วก็ตาม โดยอ้างว่าไม่มีบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ โรงเรียนมีนักเรียนจำนวนมากไม่สามารถดูแลเด็กได้อย่างทั่วถึง และสถานศึกษายังไม่มีความพร้อมด้านอาคารสถานที่สำหรับเด็กพิเศษ เป็นต้น อีกทั้งบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนใหญ่มักขาดการเอาใจใส่ดูแลจากผู้บังคับบัญชา และขาดโอกาสในการพัฒนาตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการฝึกอบรม หรือการศึกษาดูงาน ส่งผลให้ครูขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในสถานศึกษาขนาดเล็ก ซึ่งส่วนใหญ่ผู้บริหารมักไม่ค่อยให้ความสำคัญกับเด็กเหล่านี้มากเท่าใดนัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูและผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กพิเศษ และคิดว่าการมีเด็กเหล่านี้ในโรงเรียนเป็นการเพิ่มปัญหาและสร้างภาระให้กับโรงเรียน เนื่องจากนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษส่วนใหญ่มักมีปัญหาด้านการเรียนรู้ และมีพัฒนาการล่าช้า จึงเป็นความยุ่งยากของสถานศึกษาที่จะจัดการศึกษาให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับความต้องการของเด็กแต่ละบุคคล นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550) ที่ได้ดำเนินการวิจัยการบริหารจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาด้านการบริหารงานบุคคล พบว่า ปัญหาที่ระบุว่าอยู่ในระดับปานกลาง คือ บุคลากรขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน และบุคลากรได้รับมอบหมายภาระงานไม่ตรงกับความรู้และความสามารถ ตามลำดับ นอกจากนี้การวิจัยนี้ได้ศึกษากรณีความสำเร็จในการบริหารจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยศึกษาโรงเรียนเทศบาล 6 แห่ง กระจายตามพื้นที่ภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ พบว่าปัจจัยอุปสรรคในการบริหารจัดการศึกษาของเทศบาล ได้แก่ จำนวนบุคลากรในสำนัก/กองการศึกษาไม่เพียงพอต่อภาระงาน และโครงสร้างการบริหาร ความไม่ชัดเจนในเรื่องความก้าวหน้าทางวิชาชีพของบุคลากรในสำนัก/กองการศึกษา การนิเทศ กำกับติดตามและประเมินผลการศึกษาดำเนินการได้ไม่เต็มที่ ขาดความคล่องตัวในการบริหารงบประมาณระดับสถานศึกษา และพื้นฐานและภูมิหลังของเด็กที่เข้าสู่ระบบโรงเรียนสังกัดเทศบาลมีความหลากหลายสูง สำหรับแนวทางการส่งเสริมการบริหารจัดการศึกษาของเทศบาลในด้านการบริหารบุคลากรเพื่อให้ปฏิบัติงานตามภารกิจได้ครบถ้วนและแก้ปัญหาการขาดแคลนบุคลากร เช่น มีการดูแลและความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ของบุคลากร เป็นต้น

ด้านเนื้อหา การประเมินความต้องการของเด็กเป็นรายบุคคลเพื่อวางแผนในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน พบว่าสถานศึกษาขนาดใหญ่และสถานศึกษาขนาดเล็ก มีความต้องการการประเมินความต้องการของ

เด็กเป็นรายบุคคลเพื่อวางแผนในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ สถานศึกษาขนาดใหญ่มีความต้องการการประเมินความต้องการของเด็กเป็นรายบุคคลเพื่อวางแผนในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน มากกว่าสถานศึกษาขนาดเล็ก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) เป็นแผนซึ่งกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของ คนพิการ ตลอดจนกำหนดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา (พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551) และการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) นั้นจะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ซึ่งประกอบไปด้วยบุคคลที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก เช่น ผู้ปกครอง ครูประจำชั้น ครูการศึกษาพิเศษ แพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) สามารถจัดทำได้ไม่ยากนักในสถานศึกษาขนาดใหญ่ที่มีความพร้อมในด้านบุคลากรและด้านงบประมาณ แต่ในสถานศึกษาขนาดเล็กที่มีข้อจำกัดในด้านบุคลากร โดยเฉพาะครูการศึกษาพิเศษและงบประมาณ รวมถึงความพร้อมของผู้ปกครองด้วย ด้วยเหตุดังกล่าวจึงส่งผลให้สถานศึกษาขนาดใหญ่มีความต้องการการประเมินความต้องการของเด็กเป็นรายบุคคลเพื่อวางแผนในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน มากกว่าสถานศึกษาขนาดเล็ก

และด้านกิจกรรมการนิเทศการสอน การสาธิตให้ครูเห็นจริง เช่น สาธิตการสอน เป็นต้น พบว่า สถานศึกษาที่มีขนาดใหญ่และสถานศึกษาขนาดเล็ก มีความต้องการการสาธิตให้ครูเห็นจริง เช่น สาธิตการสอน เป็นต้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ สถานศึกษาที่มีขนาดเล็กมีความต้องการการสาธิตให้ครูเห็นจริง เช่น สาธิตการสอน เป็นต้น มากกว่าสถานศึกษาขนาดใหญ่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสาเหตุสำคัญคือการขาดความพร้อมในด้านบุคลากรที่มีจำนวนไม่มาก ซึ่งแตกต่างจากสถานศึกษาขนาดใหญ่ที่มีบุคลากรจำนวนมากทำให้ครูในสถานศึกษาขนาดใหญ่มีความหลากหลายด้านความรู้ ความสามารถ ซึ่งอาจเป็นแบบอย่างในการจัดการเรียนการสอนให้ซึ่งกันและกันได้ ด้วยเหตุนี้สถานศึกษาที่มีขนาดเล็กมีความต้องการการสาธิตให้ครูเห็นจริง เช่น สาธิตการสอน เป็นต้นมากกว่าสถานศึกษาขนาดใหญ่

2.2 ผลการเปรียบเทียบความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของครูในสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่าง จำแนกตามประเภทการดำเนินงาน โดยภาพรวม มีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการ

พิเศษไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ จัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทยจะเริ่มต้นมาได้เกือบสองทศวรรษ แต่ความรู้ความเข้าใจและการเห็นความสำคัญจำเป็นในการศึกษาเรื่องนี้ยังไม่เป็นที่แพร่หลายมากนัก อาจกล่าวได้ว่า การศึกษาพิเศษของไทยเพิ่งเป็นที่สนใจของวงการการศึกษาในระดับตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 เมื่อ 2-3 ปีที่ผ่านมา ด้วยเหตุดังได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น การแก้ปัญหาดังกล่าวอย่างเร่งด่วน จึงจำเป็นต้องยกระดับคุณภาพครูระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้วยการพัฒนาครูผู้สอนให้มีความรู้ความสามารถและทักษะที่จำเป็นในวิชาชีพ เพื่อยกระดับคุณภาพครูทั้งระบบ เพื่อให้ระบบการพัฒนาศักยภาพครูผู้สอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพโดยผ่านกระบวนการวิจัยนวัตกรรมทางการศึกษา ซึ่งเป็นไปตามโครงการยกระดับคุณภาพผู้บริหารสถานศึกษา และครูทั้งระบบ(โครงการยกระดับคุณภาพผู้บริหารสถานศึกษาและครูทั้งระบบ ตามแผนปฏิบัติการไทยเข้มแข็ง ประจำปีงบประมาณ 2553 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ เครือข่ายสถาบันอุดมศึกษา, 2553) หลังการพัฒนาได้มีการทดสอบครูเพื่อวัดระดับสมรรถนะและดำเนินการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อให้ครูสร้างเสริมความรู้และทักษะที่สามารถจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงขึ้น จึงได้พัฒนาผู้บริหารสถานศึกษาและครูภาษาไทยระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ครูภาษาอังกฤษและครูสังคมศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ครูปฐมวัย ครูการศึกษาพิเศษและศึกษาสงเคราะห์ (4,120 คน) ครูบรรณารักษ์ และครูแนะแนว ซึ่งจะเห็นได้ว่าครูในกลุ่มเหล่านี้มีความสำคัญมากต่อพัฒนาการการศึกษาของชาติ แต่ที่ผ่านมาไม่ค่อยได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไปดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. กองการศึกษา/สำนักการศึกษา ของเทศบาลซึ่งเป็นต้นสังกัดของโรงเรียนควรจัดให้มีการสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความ

ต้องการพิเศษพิเศษ ได้แก่ ผู้บริหารการศึกษาและศึกษานิเทศก์ของเทศบาล ผู้บริหารสถานศึกษา ครู บุคลากรอื่นในโรงเรียน ผู้ปกครองเด็กปกติ เด็กปกติ เด็กที่มีความต้องการพิเศษให้มีทัศนคติเชิงบวก ซึ่งประเด็นนี้จะเป็นสิ่งบ่งชี้ว่า การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมในสถานศึกษาของสถานศึกษาสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เขตภาคเหนือตอนล่างจะประสบความสำเร็จหรือไม่ เพราะจากข้อค้นพบจากการศึกษาพบว่า ครูมีความต้องการการนิเทศการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษด้านวัตถุประสงค์ของงานนิเทศการสอนมากที่สุด

2. กองการศึกษา/สำนักการศึกษาของเทศบาล สถานศึกษาควรประสานความร่วมมือจากชุมชนหรือนักวิชาชีพเพื่อให้คนพิการได้รับการศึกษาทุกระดับหรือบริการทางการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยรูปแบบการนิเทศการสอนที่ใช้พัฒนาทัศนคติเชิงบวกของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษ
2. ควรมีการศึกษาค้นคว้าปัจจัยการนิเทศการสอนที่ส่งผลต่อทัศนคติเชิงบวกของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษ